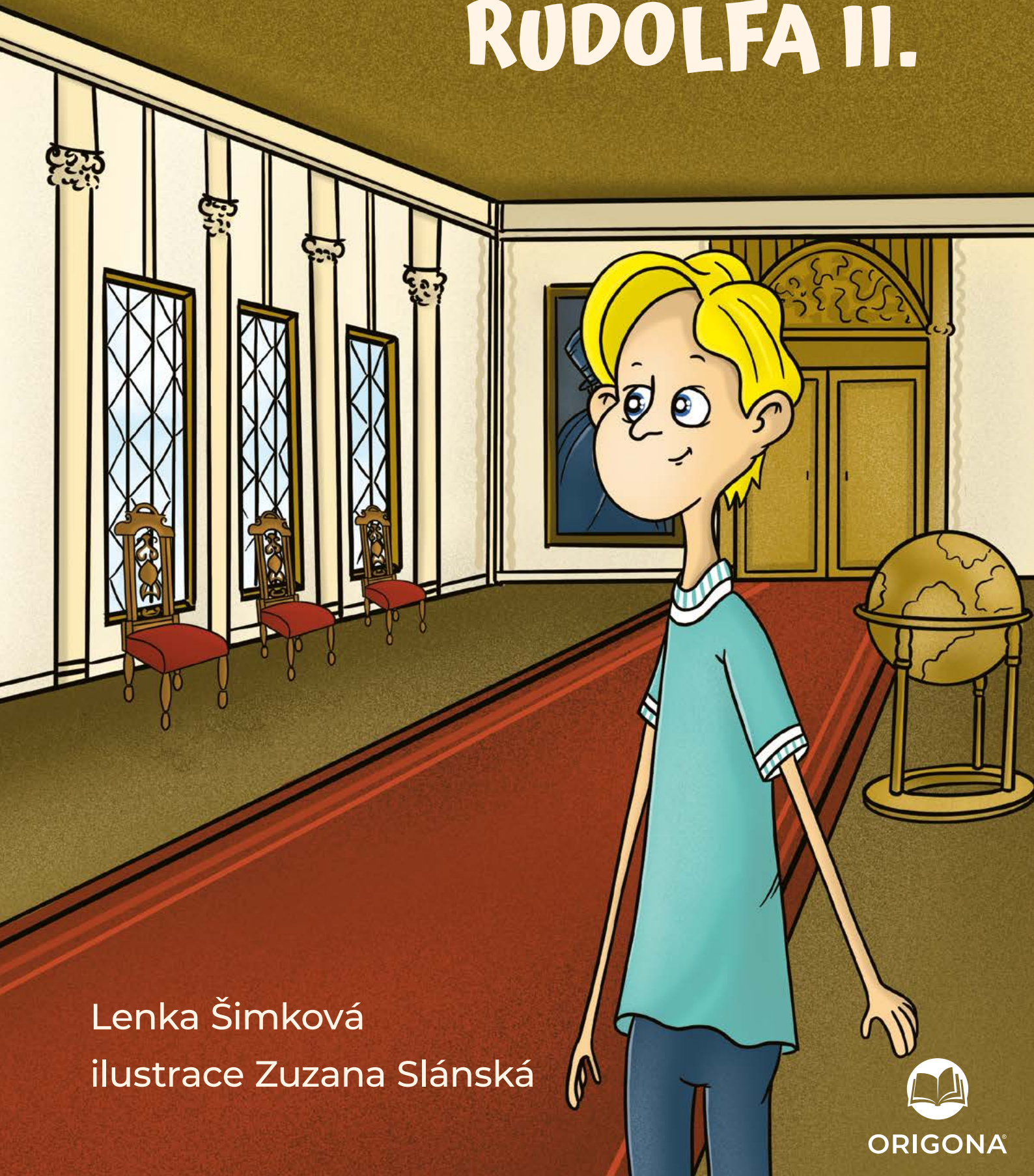

OSKAR NA DVOŘE RUDOLFA II.

Lenka Šimková
ilustrace Zuzana Slánská

ORIGONA®

Copyright © Lenka Šimková
Illustrations © Zuzana Slánská

ISBN 978-80-88116-84-4

ID 052b-01

Náš drahý Oskárku,

*přejeme Ti krásné prázdniny doma i u nás.
A když nebude hezké počasí, tak si v klidu čti :)*

babička Inka a dědoušek Jeník

červen 2026

Úvod

Hlavním hrdinou knížky je Oscar Baumhoffer, blondatý modrooký kluk, který žije s maminkou, strejdou Jírou a bráchou Ericem v Humpolci. Jeho oblíbenou barvou je modrá. Oskar se narodil už 11. října 2019, takže někdy mohl zažít i spoustu dobrodružství bez rodičů, jen s kamarádem Lojzou.

Jednoho dne, právě když byla jejich třída na školním výletě na Pražském Hradě, se stalo něco neobvyklého. Oskar s Lojzou se náhle při prohlídce záhadně ocitli na dvoře Rudolfa II., přímo v jeho době. Neznámí návštěvníci měli být Jakobem strčeni do hladomorny. Mohli se zachránit, jen kdyby splnili velmi náročné úkoly. Napínavý příběh, který prožili, by jim kdekdo záviděl.

Splnili kluci zadané úkoly včas? Podařilo se jim dostat zpět ke své třídě? V klidu si příběh přečtěte, budete se bát i smát, to je jisté.

1. Hurá na exkurzi

„Tak, děti, připravte si notýsky a запиšte si, že přesně za týden nás čeká prohlídka Pražského hradu,“ ukončila páteční vyučování Oskarova oblíbená paní učitelka.

„Juchů! Hurá! Príma! Paráda!“ začalo se ozývat ze všech stran. Každá taková zpráva totiž znamená jediné – odpadá výuka a tomu se nic nevyrovná.

„A kam přesně půjdeme?“ zeptal se po chvíli, provázené šustěním vytahovaných notýsků, Oskar. Hrad je přece táááák veliký, pomyslel si.

„Podíváme se do Obrazárny, běžně nepřístupného Španělského sálu a pak... pak si zajdeme někam na zmrzlinu,“ mrkla na děti šibalsky jejich třídní. A právě pro tyhle skvělé nápady ji všichni milovali.

Jediný, komu se moc nechtělo výletovat, byl Oskarův kamarád Lojza. Pražský hrad... hmmm, nebude to nuda? Copak se tam dá prožít nějaké dobrodružství? Kdyby radši jeli někam do přírody, to by bylo aspoň vzrušo, honilo se mu hlavou. No, snad to zachrání ta zmrzlina a nějakou zábavu si s Oskarem taky určitě najdeme, smířil se nakonec s výhledy na příští pátek.

Oscar Baumhoffer bydlel s maminkou, strejdou Jírou a bráchou Ericem v Humpolci. Narodil se 11. října 2019 a jeho oblíbenou barvou byla od malička modrá. Také díky tomu si ho Lojza ve škole hned všiml. Oskarovo modré tričko a blondaté vlasy nešly přehlédnout. Slovo dalo slovo a z kluků se stali nerozluční kamarádi. Doplnovali se snad ve všem a vždy, když Lojza přišel s nějakým potrhým nápadem, Oskarovi se radostí zablýsklo v modrých očích. Nejinak tomu bylo i teď!

„Hele, co kdybychom si tu exkurzi nějak zpříjemnili?“ začal Lojza kout plány, jakmile se za nimi zavřela školní brána.

„No jo, ale jak?“ chytil se hned Oskar na háček.

„To ještě nevím. Třeba bychom mohli na tom Pražském hradě nějak nenápadně zmizet a prozkoumat ho na vlastní pěst...”

„A nebude to nebezpečné?”

„Určitě ne moc. Co by se nám tam asi tak mohlo stát? A když to bude jen trošičku nebezpečné, tak na to aspoň nikdy nezapomeneme!” měl **Lojza** o školní akci jasné představy.

Společné fantazírování jim vydrželo až do chvíle, kdy se rozloučili. Byl před nimi víkend a ještě celý týden, než se vydají na Pražský hrad. Oba už se ale začínali těšit.

Když **Oskar** dorazil domů, sedl si k počítači a rozhodl se, že si místo, kam se chystají, trochu proklepne. Možná se jim **s Lojzou** budou nějaké znalosti hodit. Vždyť takový hrad musí být plný tajemných zákoutí a míst, kde mohou něco zajímavého objevit nebo prožít. Jako první se mu nabídl odkaz z Wikipedie.

„Fíííííha! Takových věcí,” podivil se nahlas. To nemůžeme všechno stihnout projít, hloubal nad otevřeným článkem. Hned si ale vzpomněl, že paní učitelka zmiňovala především Obrazárnu a Španělský sál. Stačil jeden klik a **Oskar** už si četl o sbírce obrazů a o největším slavnostním prostoru Pražského hradu. Fotky, které našel, se mu celkem líbily, ale na nějaké větší dobrodružství to rozhodně nevypadalo...

O své dojmy se musel hned podělit **s Lojzou**.

„Tak nevím, jestli to na tom hradě fakt nebude pořádná pruda,” blikla o několik vteřin později **Lojzovi** zpráva v Messengeru.

„Jak to?” zavibroval obratem **Oskarův** mobil.

„Podle všeho nás čekají nějaké obrazy, o kterých se budeme asi teprve učit.”

„Ufffff, to jsem si mohl myslet...”

Kluci si ještě chvíli vyměňovali zprávy, až u toho nakonec **Oskar** usnul.

Do snů se mu vplížily prohlédnuté stránky z internetu. Nejvíce se mu v hlavě míhal obrázek s neznámou příkrčenou a šklebící se postavičkou

a také sám Rudolf II., na jehož jméno při svém průzkumu na internetu několikrát narazil.

Druhý den ráno si ale ze svého snu moc nepamatoval. Nasnídal se a přemýšlel, co by podnikl. Nakonec se s Lojzou dohodli, že vyrazí ven na kolech. Jaro bylo v plném proudu a doma je nic nedrželo.

Ještě předtím si ale všiml, že večer nevypnul počítač. Rychle zavíral jednotlivé stránky a už jen letmo si přitom prohlížel, co vlastně vyzkoumal. Když zavíral náhled posledního okna, zdálo se mu, že na

něj z jednoho obrázku kdosi mrkl. Ha, to je ten Rudolf II., vzpomněl si – a oplatil mu mrknutí. Třeba se o tobě dozvíme něco víc, prolétla Oskarovi hlavou ještě poslední myšlenka věnovaná exkurzi.

Kdyby tak věděl, co je nakonec s Lojzou čeká!

2. Stověžatá kráska

Týden uplynul jako voda a byl tu zase pátek. Praha se probudila odpočatá a natěšená, co jí nový den přinese. Ne vždy to tak bylo. Některé noci byly pro stověžatou krásku náročné. Dávali jí zabrat zejména různí vandalové, kteří se rozhodli, že musí stůj co stůj něco zničit.

Přesto Praha na lidi nikdy nezanevřela a měla je ráda. Měla radost z turistů, kterým nadšeně ukazovala své krásy. Milovala studenty, kteří do jejích uliček přinášeli život. A nezapomínala ani na své starousedlíky, se kterými toho už tolik prožila.

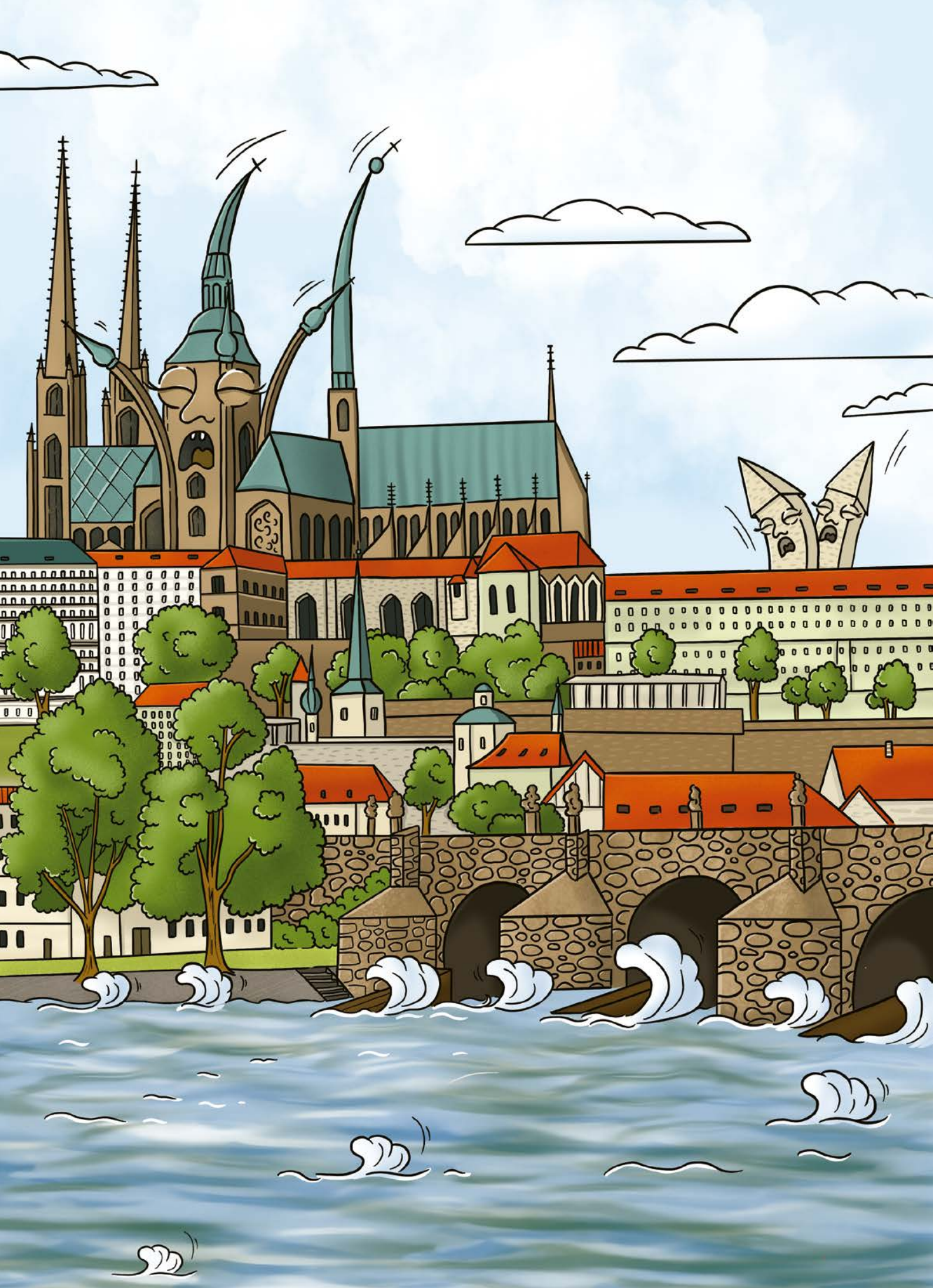
Noc ze čtvrtka na pátek byla ale až nezvykle klidná, a Praha se tak vyspala do růžova. Protáhla své věže a mostní oblouky, zkontrolovala náměstí a podloubí a nechala si od Vltavy umýt nábreží. Když byl její ranní rituál u konce, začala se věnovat památkám, na které byla tak pyšná.

Patřil mezi ně Pražský hrad, Karlův most, Staroměstský orloj, Petřín, Vyšehrad a další a další skvosty. Ráda vzpomínala na jejich výstavbu, dobu své největší slávy i na osobnosti, které díky tomu poznala. Sjížděly se sem ze všech koutů světa a po každém něco zůstalo... Ale dost rozjímání! I dnes Prahu čeká mnoho práce. Skupinka dětí, které mají právě v plánu navštívit Pražský hrad, se blíží.

.....

„Adélo, co máš dobrého ke svačině?“ pokřikuje Zdeněk na svoji spolužačku. Jako obvykle si totiž svačinu nechal doma.

„Mirku, půjč mi mikinu,“ žadoní zmrzlý Kuba, který si kromě svačiny zapomněl i bundu.

Nad všemi pak bdí paní učitelka, která zachraňuje, co se dá. Zdeňkovi daruje svoje jablko a Kubovi velký šátek, do kterého se může aspoň zabalit.

Už ale vykukují jarní paprsky a za chvilku budou mít tu správnou sílu. Takovou, že ohřejí prochladlé ruce i nohy, ale nikomu nebude na výletě horko. Právě teď je na prohlídku Prahy to nejlepší počasí.

Oskar s Lojzou krácejí uprostřed školní skupiny a probírají víkendové plány. Protože jsou dnes mimo školu, nedostanou už žádné úkoly a můžou se vyřádit.

Čím víc se blíží k Pražskému hradu, tím víc narůstá v dětech zvědavost. Některé z nich už ho navštívily s rodiči, pro jiné to ale bude premiéra. I ti nejupovídanější občas zmlknou a rozhlíží se kolem sebe. Praha má své kouzlo i pro ty nejneposednější kluky, kteří se zastavují a prohlíží si velikánské stavby.

Oskar si najednou zničehonic vzpomene na svůj týden starý sen: „Představ si, Lojzo, že se mi minulý pátek zdálo o nějakých obrazech, a dokonce i o Rudolfovi II.“

„Tak to je hustý! A co se v tom snu dělo?“

„No, to si právě přesně nepamatuju, ale ráno jsem měl takovej divnej pocit.“

„No, aby ne, vždyť ten Rudolf byl takovej zvláštní týpek, ne? Teda aspoň podle toho filmu o císařovi a pekařovi. Viděl jsi ho, ne?“ ujišťoval se Lojza.

„Cože? Jo, no jo, vlastně... určitě jsem to v televizi zahlídnul. Byli tam nějaký alchymisti a furt chtěli vyrobit zlato...“

„Jo, jo – to je ono!“ Lojza byl najednou z debaty až podezřele nadšený. Oskar ale ztichl, snažil se vzpomenout, co v tom snu vlastně bylo. Věděl určitě, že o zlatu se mu nic nezdálo, ale zato byl v nějaké místnosti, kde byla spousta různého harampádí. Přemýšlel tak usilovně, až zakopl o obrubník a málem se poroučel k zemi.

Jeho myšlenky se najednou přetrhly a on už se nemohl dál soustředit. Navíc musel svou pozornost zaměřit na paní učitelku, která je upozornila, že už budou u Pražského hradu.

.....

A zbystrčila i Praha. Děti, které dnes ráno sledovala, se blížily k její největší chloubě. Jací tihle malí návštěvníci asi budou? Budou se chovat slušně, nebo budou zlobit? Bude je exkurze bavit? Zapamatují si něco? Matka měst už měla za staletí svého života poměrně přesný odhad na to, jak se kdo bude na jejím území chovat.

Skupinka dětí jí připadala sympatická a paní učitelka taky. Ze všeho nejvíce ji ale zaujal zamyšlený blondatý kluk, kterému říkali Oskar, a jeho kamarád Lojza. Cestou si špitali něco o Rudolfovi II. a o tom přece Praha něco věděla!

Co kdyby klukům nachystala nějaké překvapení?

3. Pražský hrad

Děti se blížily k cíli z Hradčanského náměstí. Branou Gigantů prošly na první nádvoří Pražského hradu a odtud se průchodem dostaly na nádvoří druhé, kde se po levé straně nachází vstup do Obrazárny. Byly už celkem zvědavé, co je vlastně čeká. A co si budeme povídat, některé z nich už chtěly mít prohlídku za sebou, aby došlo na tu slibovanou zmrzlinu!

To si Praha vždy jen povzdechla: „Ach, ty děti...“ Ale pozor, neházela všechny děti do jednoho pytle. Věděla, že i těm, kteří nejvíce touží po zmrzlině, se některý z obrazů zalíbí natolik, že si ho pořádně prohlédnou.

A tak tomu bylo i tentokrát.

U vstupu do Obrazárny se děti ujala mladá paní průvodkyně. Krátce jim pověděla o historii celé původní sbírky a nezapomněla přitom ani na jejího majitele Rudolfa II. Děti chvílemi valily oči, když slyšely o tom, jak se jeho proslulá galerie stala válečnou kořistí nebo jak byly vzácné obrazy později rozprodány a skončily kdo ví kde.

„Ty jo, to je teda něco, vid’?“ pošeptal **Lojza Oskarovi**. „Představ si, že by ti doma visel nějaký takový obraz a ty bys vůbec nevěděl, že stojí celý majlant.“

„No, myslím, že dneska už se to tak lehce stát nemůže, ale je fakt, že dřív to asi bylo divoký,“ dal mu za pravdu **Oskar**.

To už se ale všichni pomalu přesouvali k jednotlivým obrazům a **Oskar** byl čím dál nervóznější. Nevěděl proč, ale měl pocit, že uvidí něco zvláštního. Něco, co asi viděl ve snu a na co si nemůže vzpomenout.

Některé obrazy působily spíše ponuře, jiné veseleji, ale děti nejvíce zajímaly příběhy, které jim průvodkyně vyprávěla. Mnohé z obrazů měly za sebou opravdu obdivuhodnou cestu. Jedno dílo putovalo do Prahy například tak, že bylo zabaleno do bavlněné vaty, koberců a voskovaného

plátna, zavěšeno na tyč a z Benátek přes Alpy až na Pražský hrad je nesli silní muži.

„Fííííha!“ vyhrklo několik kluků najednou. To už si dnes nikdo ani nedovede představit. A to se vzácných obrazů mělo v Rudolfově sbírce nacházet až tři tisíce!

Oskar s Lojzou se od skupinky drželi trochu dál a nechávali si své dojmy spíše pro sebe. Oskar měl navíc po celou dobu pocit, že ho někdo sleduje. Bloudil očima po celém rozsáhlém prostoru, ale nemohl přijít na to, kde se v něm tenhle dojem bere. Najednou se však v jednom ze sálů zastavil před vystaveným obrazem tak prudce, že mu Lojza, který se držel těsně za ním, málem skočil na záda.

„Sakra,“ zaklel napůl našťavaně a napůl překvapeně Oskar, „nemůžeš dávat pozor?“

Lojza se ale hned bránil: „Stojíš tu najednou jak solnej sloup, a já mám dávat pozor, abych o tebe nezakopl? To mi teda vysvětlí!“

„No, já... já mám totiž pocit, že jsem tenhle obraz už někde viděl,“ mumlal trochu zmateně Oskar s pohledem upřeným na podobiznu jakéhosi muže.

Když se kluci podívali na cedulku na stěně, zjistili, že si prohlížíjí portrét zlatníka a antikváře Jakoba Königa, který namaloval Paolo Cagliari, zvaný Veronese. Nic moc jim to však neříkalo. Z obrazu na ně hleděl muž s černými vousy a vlasy. Co na něm ale bylo nejuhrančivější, byly jeho oči! Podmanivé černé oči, které se dívaly zpod huňatého obočí, přitahovaly kluky jako magnet.

Za chvílku k nim došla paní průvodkyně, a když viděla, že si chlapci obraz zaujatě prohlížíjí, prozradila jim, že muž na něm byl ve své době uznávaným antikvářem, sběratelem a také přítelem Rudolfa II.

„Teda, to jsem si mohl myslet,“ vydechl Oskar, když zůstali s Lojzou znovu sami. „Zase ten Rudolf – nedá mi spát, a teď ještě tenhle jeho tajemný přítel... to už dnes vůbec neusnu!“

الشيخ
الشيخ
الشيخ

الشيخ
الشيخ
الشيخ

7. Hra začíná

„Tak, panstvo, copak tady vlastně děláme?“ spustil Jakob na Oskara a Lojzu.

První se vzchopil Oskar: „My totiž vlastně nevíme, procházeli jsme se po Pražském hradě a najednou... najednou jsme tady,“ odpověděl roztrěseným hlasem.

Lojza se bál trochu víc. Když byl totiž uvězněn v onom kruhu, míhaly se mu před očima podivné obrázky z hladomorny, viděl mučicí nástroje a divoká zvířata, která si na ně brousila zuby.

„To jste si nevybrali zrovna vhodnou chvíli, císař Rudolf dnes nemá dobrou náladu a mám vás dát uvrhnout do hladomorny,“ odvětil na to Jakob. To už se otrásl i Oskar a přemýšlel, jak by se z téhle divné komunikace a hlavně doby mohli dostat zpět do prosluněného dne, ve kterém se tak nějak ztratili.

Lojza na to jen zakoktal: „A kde to teda vlastně jsme? A co je tohle za zvláštní dobu, kdy se děti strkají do hladomorny?“

„Jste na Pražském hradě... a právě se píše rok 1600,“ zabručel Jakob.

Chlapci zkoprněli. Došlo jim sice, že jsou někde v minulosti, ale tohle na ně bylo opravdu moc. Tady se s nimi nikdo mazlit nebude. Mají začít škemrat, prosit, slibovat? To snad ne! Musí se přece vzchopit. Když se dostali sem, musí vést zase nějaká cesta zpátky.

Jakob je chvílku pobaveně sledoval a vychutnával si jejich strach. Nebyl sice přímo zlý, ale tyhle děti tu neměly co dělat, tak co? O dva kluky víc nebo míň, vždyť je to jedno. Ledaže... Ledaže by jim zase dal oblíbený a nelehký úkol, který měl pro nezvané hosty připraven. Úkol byl tak těžký, že všichni, co jej kdy řešili, zůstali uvěznění na rozhraní časů a kdo ví, kde se teď jejich těla a duše nacházejí.

„Tak, pánové, víme, že tady nemáte co pohledávat?“

„No, to my víme taky, tak nám poradte, jak se odsud co nejrychleji dostaneme,“ sebral v sobě opět odvahu Oskar.

„Hmmmm,“ bručel si pod vousy Jakob, „to záleží jen na vás, jak rychlé to bude a jestli vůbec...“

Pak trochu zvýšil hlas: „Dostanete se odsud, když projdete nume-rologickou komnatou do císařovy kunstkomy a najdete v ní osmý div světa.“

„Osmý div světa?“ podivil se Lojza. „A něco jednoduššího byste tam neměl?“ dodal ironicky.

Jakob ale nebyl na takové žerty zvyklý! Jeho tvář potemněla, oči se mu stáhly do zlověstných škvírek a začal zhluboka nabírat dech. To už Oskar s Lojzou tušili, že jde do tuhého, a nasadili kající tváře. „Dobře, dobře,“ zachraňoval situaci Oskar. To by tak ještě scházelo, aby si tohohle týpka znepřátelili a zůstali tady ve smrdutých chodbách a v 17. století trčet navěky.

„A kam teda máme teď jít?“

Jakob se mezitím sice trochu uklidnil, ale ještě to těmhle ptáčkům trochu osolí, aby si nemysleli, že se dostanou zpátky jen tak zadarmo. Komnata, která je čeká, není ledajaká a úkol v ní nachystaný vymysleli sami poťouchlí astrologové ve službách císaře, aby si zkrátili dlouhou chvíli.

Podíval se na chlapce pohledem, který říkal, ať už se raději moc ne-vyptávají, podal jim jakýsi kus papíru a vztáhl ruku ke dveřím uprostřed chodby. Mezi stěnami, podlahou a stropem se rozlehl jeho hrozivý smích.

„Muhehehehe!“

8. Teď vám to spočítám

Oskar s Lojzou už na nic nečekali a rozeběhli se ke dveřím. Co by tam mohlo být tak hrozného? Napadalo je všelicos. Proto se před vchodem do komnaty trochu zarazili a ještě si pohledem do očí dodávali odvahy. Pak už Oskar sáhl po klice.

Místnost nevypadala nijak strašidelně a byla zcela prázdná. Okny sem dokonce pronikalo světlo, takže žádná ponurá kobka – jak se Oskar obával – to nebyla. Stáli na prahu a naproti nim byly jen další dveře, nic jiného tady k vidění nebylo.

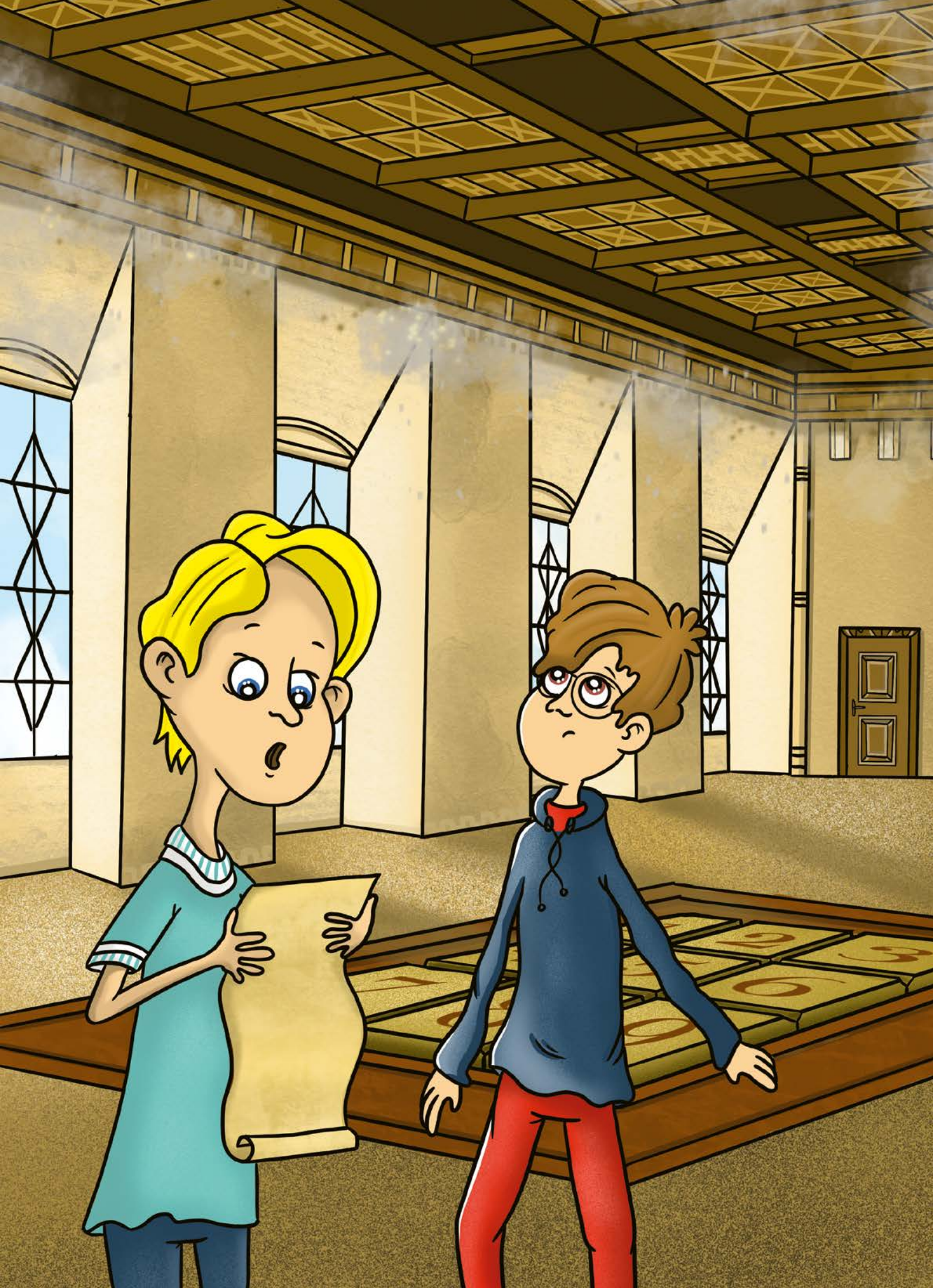
Chlapci bloudili očima po zdech a po stropu stále dokola, ale první krok se jim udělat nechtělo. Na podlaze byla totiž jakási kamenná mozaika ve tvaru čtverce, která se skládala z čísel.

„To jsem teda zvědavej, co tady jako máme dě...“ šeptal do ticha Lojza.

Ještě než stihl domluvit, rozvinul Oskar stočený pergamenový list, který držel v ruce. Oba se zadívali na krasopisně vyvedená slova:

*Narodil jsem se v roce,
který se z počátku,
prstů na tvé ruce, smyslů
a dne a noci skládá...*

„Tak to jsme pěkně v háji,“ ulevil si Oskar, když po přečtení téhle divné věty konečně oba vstoupili dovnitř. Ve dveřích za jejich zády hned klapl zámek. „Mám pocit, že dokud tenhle rébus nerozluštíme, tak se do té slavné kunstkomory nedostaneme.“ Chtěl ještě něco dodat, ale tu se odněkud seshora ozvalo strašlivé skřípění. Oba si instinktivně dali ruce

přes hlavu, a když se za chvíli odvážili podívat ke stropu, zjistili, že sjel alespoň o dvacet centimetrů.

„Panebože,“ vydechl **Lojza**, „vždyť nás to tu rozmačká!“ Do paniky jim mnoho nechybělo.

„Musíme sebou hnout!“ vykřikl **Oskar**, který zatím přeběhl místnost a zjistil, že protější dveře jsou taky zamčené, jak předpokládal. Strop se mezitím dal opět do pohybu a po milimetrech se stále sunul dolů.

Oskar se snažil zachovat chladnou hlavu a v duchu přemýšlel... O čí narození se jedná a co je myšleno tím počátkem? Určitě jde o Rudolfa II., to je asi nejlogičtější. My se nacházíme v roce 1600, na začátku letopočtu musí tedy být zase jednička. Ta přece vyjadřuje počátek.

Není čas ztrácet čas. „Hej, **Lojzo**, stoupni si na jedničku!“ zavolal, až se jeho hlas odrazil od stěn.

Lojza ochotně skočil na dlaždici na mozaice s číslem jedna. Chvíli se nic nedělo, ale pak si uvědomili, že utichlo nepříjemné skřípání a sesun stropu se zastavil. „Uffftttttt,“ vydechli oba naráz. Jdou na to správně.

Druhé číslo snad také zvládnou, ponořil se **Oskar** opět do svých myšlenek. Prstů na ruce mám pět. O tom žádných pochyb. První dvojčíslí bude tedy 15. Teď jsou v roce 1600, je tedy pravděpodobné, že datum Rudolfova narození začíná právě patnáctkou. **Oskar** si v téhle vypjaté situaci potřeboval vše zdůvodnit a promyslet raději dvakrát.

Jenže čas ubíhal a strop se dal opět do pohybu.

„**Lojzo**, skoč na pětku!“ vykřikl tedy už bez váhání. **Lojza** nezaváhal ani na chvíli, vymrštil se do vzduchu a plnou vahou dopadl na pětku. Strop se opět zastavil.

Tak a co se třetím číslem? Píše se tu něco o smyslech, opakoval si **Oskar** stále dokola už známou větu.

Lojza mezitím stál na čísle pět a navzdory chladu v místnosti se mu z čela řinul pot. Soustředil se, aby se mu z toho všeho nezamotala hlava a on se neskácel k zemi nebo nepřešlápl na jiné číslo. Energie na to, aby přemýšlel o datu narození nějakého šíleného vladaře, který je chtěl

šoupnout do hladomorny, mu už nezbyvala. Dal tak plnou důvěru **Oskarovi**.

Ten polohlasem drmolil: „Sluch, zrak, čich, hmat, chuť...” – smyslů mají pět, to je jasná věc. Jenže tady v té místnosti se mu nic nejevilo tak zřejmé. Tak raději ještě jednou pozpátku: „Chuť, hmat, čich, zrak, sluch...” Ne, určitě to nepopletl a na žádný ze smyslů nezapomněl, ujišťoval se.

„**Lojzo**, další číslo v tom zatraceným letopočtu bude na devadesát devět celých devět procent zase pětka. Rudolfovi by tím pádem teď bylo kolem padesáti, to je na císaře v pohodě, ne?” chtěl **Oskar** ale přece jenom ještě potvrdit svoje rozhodnutí.

Lojza sebral poslední sílu k zamyšlení: „Padesát, no, já nevím, nebyl by už náhodou v tomhle věku pod drnem? Dřív se lidi tolika let nedoživali, ne?”

„To je fakt, ale nic jiného mi z toho hlavolamu nevychází. Tak to prostě zkusíme!”

Lojza už nic nenamítal, nohy mu dřevěněly a on by je rád protáhl. Přihrčil se tedy trochu do dřepu a pak se co nejvíce odrazil od podlahy, aby opět dopadl na to samé číslo. Když se tak stalo, oba chlapci přivřeli oči. Strop se zastavil!

„**Oskare**, ty jsi prostě génius!”

„Ještě se neraduj, teď to teprve přijde,” zchladil kamarádovo nadšení **Oskar**, který byl už také zpocený.

Jeho slova potvrdil jemný prach, který se jim začal sypat na hlavy. Strop se opět rozhodl, že se spustí o kousek níž.

Oba se přihrčili a **Oskar** pocítil vděčnost, že komnata byla na výšku daleko větší než dnešní běžné pokoje. Přesto se ale strop za chvíli přiblíží k horní hraně dveří. Vypadá to, že tvůrce této komnaty musel být opravdu chytrák. Strop je na něčem zavěšen a od stěn ho odděluje úzká skulina. Pokud celá konstrukce klesne tak, že zakryje kliku, nebudou